

Sygn. akt: II AKa 282/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 marca 2021 r.

Sąd Apelacyjny w Katowicach w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący	SSA Marek Charuza
Sędziowie	SSA Piotr Pośpiech (spr.) SSO del. Rafał Doros
Protokolant	Mateusz Dejas

Prokuratora Śląskiego Wydziału Zamiejscowego Departamentu ds. Przestępczości Zorganizowanej i Korupcji Krzysztofa Motyla

po rozpoznaniu w dniu 29 marca 2021 r. sprawy

M. N. syna J. i H., urodzonego w dniu (...),
w T., oskarżonego o czyn z art. 189a § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

na skutek apelacji prokuratora i obrońców

od wyroku Sądu Okręgowego w Katowicach

z dnia 02 grudnia 2019 roku, sygn. akt V K 279/17

1. uchyla zaskarżony wyrok w punkcie 8 (pkt. X aktu oskarżenia) i w tym zakresie sprawę przekazuję do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Katowicach,
2. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy,
3. zasądza od oskarżonego M. N. na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe postępowania odwoławczego, w tym opłatę za drugą instancję w kwocie 400 (czteryście) złotych.

SSA Piotr Pośpiech SSA Marek Charuza SSO del. Rafał Doros

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 282/20

Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	3	
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

wyrok Sądu Okręgowego w Katowicach z dnia 2.12.2019 r. sygn. akt V K 279/17

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego
oskarżyciel posiłkowy
oskarżyciel prywatny
obrońca
oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego
inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść	# w całości	
# na niekorzyść		
# w części	#	co do winy

#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.1.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	

#	brak zarzutów	
---	---------------	--

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	Zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

1.5. Ustalenie faktów

1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				

1.6. Ocena dowodów

1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów	
---	--

Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

1.1.6. <i>niewuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</i>	<i>Dowody przy</i>	
---	---------------------------	--

Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach niewuwzględnienia dowodu

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
--	--	--

Lp.	Zarzut	
-----	--------	--

3.1.	z apelacji oskarżyciela publicznego: - obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu, a to art. 4 § 1 k.k. w zw. z art. 189a § 1 k.k., poprzez jego niezastosowanie w kwalifikacji prawnej czynów przypisanych oskarżonemu w pkt 1 - 3 wyroku, w miejsce których sąd błędnie przyjął kwalifikację z art. 253 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 7.09.2010 r.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
------	---	--

Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
--	--	--

- prokurator, stawiając powyższy zarzut, nie kwestionował tej części poczynionych ustaleń faktycznych, które dotyczyły czynów, za popełnienie których M. N. został skazany. Kwestionował natomiast dokonaną w wyroku ich subsumpcję prawną, tj. zakwalifikowania jego zachowań jako wyczerpujących znamiona przepisu art. 253 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 7.10.2010 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k.

- istota tego zarzutu sprowadza się do rozstrzygnięcia tego, czy poprzednio obowiązujący przepis art. 253 § 1 k.k. był względniejszy dla sprawcy niż aktualnie obowiązujący przepis art. 189a § 1 k.k., a więc czy w przypadku przestępstwa popełnionego w uprzednio obowiązującym stanie prawnym należy stosować "stare", czy "nowe" przepisy - stosownie do unormowania art. 4 § 1 k.k.

- przy wykładni przepisu art. 4 § 1 k.k., zarówno w orzecznictwie, jak i doktrynie prawa karnego, dominuje pogląd, iż oceny "ustawy względniejszej", w rozumieniu tego przepisu, powinno dokonywać się nie na płaszczyźnie abstrakcyjnej (poprzez porównywanie samej treści ustaw), lecz konkretnej, uwzględniając wszystkie okoliczności popełnionego czynu, biorąc pod uwagę faktyczne konsekwencje prawne, jakie mogą zostać orzeczone wobec sprawcy na podstawie podlegających ocenie ustaw

- obowiązujący do dnia 7.09.2010 r. przepis art. 253 §1 k.k. stanowił, że „kto uprawia handel ludźmi nawet za ich zgodą, podlega karze pozbawienia wolności na czas nie krótszy od lat 3. Normatywna treść przepisu nie została uzupełniona

legalną definicją handlu ludźmi w ówczesnie obowiązującej wersji Kodeksu karnego.

- powyższe nie oznacza jednak, że w czasie obowiązywania art. 253 § 1 k.k. w polskim porządku prawnym nie obowiązywała legalna definicja handlu ludźmi. Znajdowała się ona we wprowadzonych do porządku prawnego RP aktach prawa międzynarodowego i zawartych w nich definicjach pojęć prawnych.

- wśród aktów tych można wymienić: Protokół z dnia 15.11.2000 r. o zapobieganiu, zwalczaniu oraz karaniu za handel ludźmi, w szczególności kobietami i dziećmi, uzupełniający Konwencję Narodów Zjednoczonych przeciwko międzynarodowej przestępczości zorganizowanej ratyfikowany przez Polskę w dniu 18.08.2003 r. (Dz. U. 2005 r. Nr 18, poz. 160, zwany Protokołem z Palermo), Konwencję Rady Europy w sprawie działań przeciwko handlowi ludźmi z dnia 16.05.2005 r. (Dz. U. 2009 r. Nr 20, poz. 107, zwana Konwencją Warszawską) i Decyzję ramową Rady 2002/629/JHA z dnia 19 lipca 2002 r. w sprawie zwalczania handlu ludźmi (Dz. Urz. WE L 203/2002 s. 1).

- dla potrzeb tych rozważań można poprzestać na stwierdzeniu, bez wnikania w szczegółowe analizy, że z uwagi na zakres regulacji tych aktów prawnych, a także czas wejścia ich w życie na terenie RP, zastosowanie w niniejszej sprawie mógł mieć jedynie ostatni z wymienionych aktów, a więc znajdująca się tam definicja handlu ludźmi.

- zgodnie z art. 1 przywołanej wcześniej Decyzji każde Państwo Członkowskie podejmuje środki konieczne dla zapewnienia,

że karalne są następujące czyny: 1) werbowanie, przewóz, przekazywanie, przechowywanie lub dalsze przyjmowanie osoby, włącznie z wymianą lub przeniesieniem kontroli nad tą osobą, gdy: a) dzieje się to przy użyciu przymusu, siły lub zastraszania, w tym uprowadzenia; lub b) dzieje się przy użyciu oszustwa lub nadużycia finansowego; lub c) ma miejsce nadużycie władzy lub sytuacji wrażliwości, która powoduje, że osoba nie ma w rzeczywistości prawdziwego i nadającego się do zaakceptowania wyboru innego niż poddanie się wykorzystaniu; lub c) d) oferowane lub przyjmowane są opłaty lub korzyści dla uzyskania zgody osoby mającej kontrolę nad inną osobą do celów wyzysku pracy lub usług tej osoby, w tym w formie co najmniej przymusowej lub obowiązkowej pracy lub usług, niewolnictwa lub praktyk podobnych do niewolnictwa oraz poddaństwa, lub do celów wyzysku prostytutce innych osób lub innych form wykorzystania seksualnego, w tym pornografii.

- w wyniku nowelizacji kodeksu karnego, która weszła w życie w dniu 8.09.2010 r., dotychczasowy przepis art. 253 § 1 k.k. zastąpiono przepisem art. 189a k.k. o zbliżonym brzmieniu, jak poprzednik.

- najważniejszą zmianą nowelizacji było zdefiniowanie pojęcia handlu ludźmi w kodeksie karnym. Definicja została umiejscowiona w art. 115 k.k. jako jego paragraf 22. Zgodnie z nią, pod pojęciem handlu ludźmi rozumieć należy czynności faktyczne, polegające na werbowaniu, transporcie, dostarczaniu, przekazywaniu, przechowywaniu lub przyjmowaniu z zastosowaniem określonych w

ustawie środków. Ponadto, w definicji wskazano, że działanie sprawcy musi mieć na celu wyzysk osoby będącej „przedmiotem handlu. W przepisie zostało sprecyzowane, na czym ów wyzysk miałby polegać poprzez podanie przykładów: wykorzystanie w prostytucji, w produkcji pornografii lub innych formach seksualnego wykorzystania, w pracy lub usługach o charakterze przymusowym, w żebractwie, w niewolnictwie lub innych formach wykorzystania poniżających godność człowieka lub w celu pozyskania komórek, tkanek lub narządów wbrew przepisom ustawy.

- z porównania obu stanów prawnych wynika, że przynajmniej w realiach tej sprawy art. 253 § 1 k.k. zakreślał węższe pole penalizacji w stosunku do aktualnie obowiązującego przepisu art. 189a § 1 k.k., którego normatywne granice wyznacza treść art. 115 § 22 k.k.

- uchylony przepis nie kryminalizował bowiem takich zachowań, które miały na celu „wykorzystanie poniżające godność człowieka", tak jak obecnie stanowi to art. 115 § 22 k.k.

- tymczasem treść aktu oskarżenia świadczy, iż prokurator dopatrywał się u oskarżonego przestępczych znamion w tych działaniach, które generalnie rzecz biorąc polegały na werbowaniu i dostarczaniu pokrzywdzone kobiety, po uprzednim wprowadzeniu ich w błąd, do pracy w lokalach nocnych zarówno w celu wykorzystania ich do zachowań poniżających ich godność, jak także seksualnego wykorzystania.

- tak zredagowane zarzuty wypełniają w całości znamiona

obecnie obowiązującego typu czynu zabronionego z art. 189a § 1 k.k., ale jednocześnie w części wykroczały poza pole kryminalizacji określone znamionami przestępstwa z art. 253 § 1 k.k.

- z tego też powodu sąd I instancji zasadnie zmienił opis czynów zarzucanych oskarżonemu, eliminując z nich te właśnie sformułowania, w których zarzucano mu zachowania „w celu wykorzystania pokrzywdzonej do zachowania poniżającego jej godność”, a w następstwie zakwalifikował je z art. 253 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 7.09.2010 r. w zw. zw. z art. 4 § 1 k.k.

- skoro przepis art. 253 § 1 k.k. w realiach tej konkretnej sprawy miał węższe pole penalizacji niż art. 189a § 1 k.k. w powiązaniu z art. 115 § 22 k.k., sąd prawidłowo uznał w świetle art. 4 § 1 k.k., iż ustawa obowiązująca w dacie popełnienia zarzucanych oskarżonemu przestępstw będzie dla niego względniejsza, a więc zastosowanie będzie miał art. 253 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k., a nie art. 189a § 1 k.k.

Wniosek

o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji.

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

niezasadny zarzut nie dawał podstaw do uwzględnienia wniosku oskarżyciela. Jednocześnie należy zwrócić uwagę skarżącemu, że

<p>rozpoznawana sytuacja procesowa nie mieści się w katalogu powodów z art. 437 § 2 k.p.k., w których dopuszczalne jest wydanie przez sąd odwoławczy orzeczeń o charakterze kasatoryjnym.</p>		
<p>3.2.</p>	<p>błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść, polegający na mylnym przyjęciu, iż całokształt materiału dowodowego przeprowadzonego na rozprawie nie pozwala na przyjęcie, że oskarżony M. N. dopuścił się handlu ludźmi na szkodę W. L., M. B. i M. M., tj. czynów opisanych w pkt I, II i X aktu oskarżenia, podczas gdy prawidłowa ocena dowodów prowadzi do wniosku przeciwnego.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>- sąd okręgowy w zaskarżonym wyroku uniewinnił oskarżonego od popełnienia trzech spośród czternastu czynów zarzucanych oskarżonemu tj. od zarzutu popełnienia przestępstw z art. 189a § 1 k.k. na szkodę W. L., M. B. i M. M..</p> <p>- w każdym z tych przypadków powodem dla podjęcia takiej decyzji było ustalenie, że M. N. werbując i dostarczając te kobiety do pracy w klubach nocnych nie wprowadzał żadnej z nich w błąd co do warunków wynagrodzenia oraz charakterze i sposobie świadczenia pracy.</p> <p>- art. 189a § 1 k.k., podobnie jak poprzedni art. 253 § 1 k.k., wymaga, aby wskazane w nich czynności sprawcze wiązały się z określonym w przepisach sposobem działania takim jak użycie przemocy, groźby bezprawnej, uprowadzenie,</p>		

podstęp, wprowadzenia w błąd albo wyzyskania błędu lub niezdolności do należytego pojmowania przedsiębranego działania, nadużycia stosunku zależności, wykorzystania krytycznego położenia lub stanu bezradności, udzielenia albo przyjęcia korzyści majątkowej lub osobistej albo jej obietnicy osobie.

- ustalenie zatem, że po stronie M. N. brak było czynności sprawczych realizowanych w sposób opisany powyżej, nie pozwalał na przypisanie odpowiedzialności karnej.

- przeprowadzona kontrola instancyjna wykazała, że brak znamienia w postaci wprowadzenia w błąd przy werbowaniu i dostarczaniu miał miejsce jedynie w przypadku organizowania pracy W. L. i M. B..

- protokoły przesłuchania M. M. zawierają informację o tym, że podejmowała ona decyzji o wyjeździe do Niemiec pod wpływem błędu. Zeznała bowiem, że M. N. zaproponował jej pracę we F., gdzie miała tańczyć w jednym z klubów. Była także propozycja, aby pracowała jako prostytutka, ale na to się nie zgodziła. Jednak jak przyjechała na miejsce okazało się, że lokal był „zwykłym typowym burdelem” i z tego powodu odmówiła tam pracy.

- zdaniem sądu odwoławczego tej treści wypowiedzi pokrzywdzonej nie potwierdzają stanowiska sądu I instancji o braku wprowadzenia jej w błąd co do miejsca i rodzaju wykonywanej pracy, mimo jej zapewnień, że nie czuje się żaden sposób przez niego oszukana.

- należy przyznać rację prokuratorowi, który trafnie w

swojej apelacji wskazywał na miejsca do którego została przywieziona pokrzywdzona, a także jej postawę, gdy odmówiła tam pracy. Takie zachowanie świadczy bowiem o tym, że nie zaakceptowała ona warunków, które zastała w tamtym lokalu. Jej wyobrażenie o tym, gdzie i jako kto będzie pracować, wynikające z przedstawianych jej wcześniej informacji, w istotny sposób odbiegało od tego, z czym zetknęła się na miejscu.

- za słuszne należało natomiast uznać uniewinnienie oskarżonego, nie dopatrując się znamion przestępstwa w wysłaniu do pracy za granicą w klubach nocnych W. L. i M. B.. Pierwsza z tych osób wprost zeznała, że świadczona przez nią praca we Włoszech, Japonii i Grecji miała taki charakter, jaki proponował jej M. N.. Wiedziała zatem wcześniej jaką będzie świadczyć pracę i na jakich warunkach. Wbrew twierdzeniom prokuratora nie sposób doszukać się w jej zeznaniach takich elementów, które świadczyłyby o tym, że została ona wprowadzona przez niego w błąd. Oczywistym dla niej było, że wykonywany przez nią taniec erotyczny będzie połączony ze striptizem i ponadto będzie hostessą, której pracę rozumiała de facto jako bycie dziewczyną do towarzystwa. Z kolei w przypadku M. B., brak jego zeznań, uniemożliwia czynienie precyzyjnych ustaleń m.in. co warunków jakie proponować miał mu oskarżony w związku ze złożoną ofertą pracy we Włoszech. Co prawda towarzysząca mu wówczas Z. C. zeznała, że M. N. oszukał i ją i jej chłopaka, wprowadzając w błąd co do rodzaju wykonywanej pracy oraz jej warunków. Niemniej zastrzegła, że to przede wszystkim jej ówczesny chłopak prowadził rozmowy z

<p>oskarżonym, a ona nie zawsze mu w tym towarzyszyła. Słusznie zatem sąd I instancji zastrzegł, że można mieć wątpliwość, którą notabene podzielił również prokurator w swojej apelacji, co do tego, czy M. B. nie miał pełnej wiedzy o rzeczywistych warunkach wyjazdu do Włoch. Mogło się przecież zdarzyć, że nie chcąc jej zrazić do wyjazdu, zataił przed swoją ówczesną dziewczyną wszystkie informacje, jakie pozyskał z oskarżonym. Wątpliwości tych nie da się usunąć nie dysponując zeznaniami pokrzywdzonego, a w związku z tym zachodziła potrzeba uwolnienie oskarżonego od odpowiedzialności za popełnienia zarzucanego mu czynu.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>zasadny w części zarzut, zgodnie z treścią art. 454 § 1 k.p.k. w zw. z art. 437 § 2 k.p.k., nakazywał uchylenie zaskarżonego wyroku w wadliwym zakresie.</p>		
<p>3.3.</p>	<p>z apelacji obrońców: - art. 5 § 2 k.p.k. poprzez rozstrzygnięcie wszystkich niedających się usunąć wątpliwości w niniejszej sprawie na niekorzyść oskarżonego, co przejawilo się w przyjęciu, iż oskarżony dopuścił się handlu ludźmi,</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>

	<p>- art. 410 k.p.k. poprzez dokonanie wybiórczej, a nie pełnej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego,</p> <p>- art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego,</p> <p>- art. 424 § 1 k.p.k. poprzez brak wskazania w uzasadnieniu wyroku przebiegu procesu wnioskowania przez sąd oraz dowodów potwierdzających fakt, że oskarżony działał w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, jak również, że miał świadomość co do tego, że oferowane przez niego pokrzywdzonym warunki pracy różnią się od tych, które faktycznie miałyby być im oferowane w zagranicznych klubach nocnych oraz, iż tym samym działał w celu seksualnego wykorzystania pokrzywdzonych.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>- odnosząc się w pierwszej kolejności do zarzutu obrazy art. 5 § 2 k.p.k. to przypomnieć trzeba, że zawarta tam zasada in dubio pro reo ma zastosowanie tylko wtedy, gdy pomimo przeprowadzenia wszystkich dostępnych dowodów pozostają w dalszym ciągu niewyjaśnione okoliczności. W takiej sytuacji nie dające się usunąć wątpliwości, rozstrzyga się na korzyść oskarżonego. Wówczas wybiera się wersję, która dla oskarżonego jest najkorzystniejsza, choć nie wyklucza się tego, że mogłoby być inaczej, ale nie zdołano tego ustalić w sposób stanowczy. O naruszeniu tego przepisu można</p>		

zatem mówić wówczas, gdy sąd ustalając, że zachodzą nie dające się usunąć wątpliwości, rozstrzygnie je na niekorzyść skazanego (np. wyrok SN z dnia 6 czerwca 2014 r., sygn. akt VKK 358/13, Prok. I Pr. -wkl. rok 2014, nr 9, poz. 5). aruszenie reguły in dubio pro reo możliwe jest jednak jedynie w sytuacji, gdy po przeprowadzonym prawidłowo postępowaniu dowodowym i odpowiadającej standardom wynikającym z art. 7 k.p.k. ocenie materiału dowodowego, nadal istnieją niedające się usunąć wątpliwości, które sąd rozstrzyga niezgodnie z kierunkiem określonym w przepisie art. 5 § 2 k.p.k. Oznacza to, że w przypadkach, w których skarżący kwestionuje ocenę poszczególnych dowodów, nie może być mowy o naruszeniu art. 5 § 2 k.p.k. Zarzuty obrazy art. 7 k.p.k. i art. 5 § 2 k.p.k. mają bowiem charakter rozłączny. (post. SN z dnia 18.12.2019 r., IV KK 651/19 LEX nr 2784008). W niniejszej sprawie, co wynika z treści uzasadnienia, sąd I instancji nie miał żadnych wątpliwości co do przebiegu poszczególnych zdarzeń. Wątpliwości co najwyżej mieli obaj skarżący, a wynikały one wyłącznie z niekorzystnej dla oskarżonego oceny materiału dowodowego. Dowodzi tego dalsza treść tego zarzutu, w którym jako zasadnicze uchybienie uznano to związane z naruszeniem art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. Tym samym nie mogła zaistnieć sytuacja, która pozwalałaby skarżącym zasadnie podnosić zarzut obrazy art. 5 § 2 k.p.k.

- odnosząc się z kolei do tej części zarzutów, które wskazując na naruszeniu art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k., kwestionują zasadność przypisania oskarżonemu

popelnienia zarzucanych mu czynów w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, to już na wstępie wytknąć należy skarżącym ich całkowitą bezzasadność. M. N. nie został bowiem ani oskarżony, ani też skazany, za popelnienie przestępstwa z art. 253 § 1 k.k. jak również innych przestępstw działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej z art. 65 § 1 k.k. Uważna lektura treści czynów zarzucanych jak i przypisanych oskarżonemu oraz uzasadnienia zaskarżonego wyroku, wskazuje na oczywiście błędne stanowisko obrońców w tym zakresie. Taka konstatacja zwalnia od prowadzenia dalszych rozważań w tym przedmiocie mimo, iż apelujący temu zagadnieniu poświęcili wiele uwagi we wniesionych środkach odwoławczych.

- podobnie rzecz się ma z zarzutami skierowanymi w zakresie braku wyczerpującej opinii biegłego seksuologa. Na str. 28 i 31 uzasadnienia sądu I instancji znajduje się pełna ocena tego właśnie dowodu, który w zasadniczej mierze został uznany za przydatny dla rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie. Sąd także wskazał powody dla których pominął niektóre z zawartych tam twierdzeń. W każdym razie w analizowanym zakresie, nie sposób było stwierdzić, aby przez pominięcie opinii seksuologicznej doszło do obrazy przepisów postępowania, mogącej mieć wpływ na treść zaskarżonego wyroku. Na marginesie tej części rozważań można zgodzić się ze skarżącymi, którzy zarzucali tej opinii nadmierną ogólnikowość. Jednakże z uwagi na charakter zgromadzonych innych dowodów, a zwłaszcza jednoznacznych zeznań pokrzywdzonych, nie powinno się

przeceniać znaczenia tego dowodu dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy. Na podstawie relacji przesłuchanych kobiet można w sposób pełny wnioskować o zrealizowaniu za każdym razem przez oskarżonego wszystkich znamion przestępstwa z art. 253 § 1 k.k., w tym także działania w celu ich seksualnego wykorzystania. Każda z nich zeznała, że zwerbował je do pracy, która w rzeczywistości miała polegać nie tylko na tańczeniu lub bycia tzw. hostessą, ale także na świadczeniu różnego rodzaju usług seksualnych. Tego właśnie oczekiwali od nich klienci, a także właściciele lokali w których pracowały lub miały pracować, aczkolwiek nie były do tego w żaden sposób zmuszane.

- odnosząc się w natomiast sposób zbiorczy do pozostałych twierdzeń apelujących to w pierwszej kolejności należy podnieść, że Sąd Okręgowy w Katowicach dokonał w sprawie prawidłowych ustaleń faktycznych, gromadząc kompletny materiał dowodowy zgodnie z wymogami art. 2 k.p.k. i art. 410 k.p.k., ujawniając i analizując całokształt zgromadzonego materiału dowodowego. Przeprowadzone w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku rozważania pozwalają też stwierdzić, że ocena całokształtu materiału dowodowego została dokonana w sposób zgodny z art. 7 k.p.k., bez naruszania wskazań wiedzy, logiki i doświadczenia życiowego.

- niewątpliwie zbrodnia określona w art. 253 § 1 k.k. (tak samo jak obecnie w art. 189a § 1 k.k.) można było popełnić tylko umyślnie i to wyłącznie z zamiarem bezpośrednim (dolus directus coloratus). Z definicji handlu ludźmi wynika, że jest

to przestępstwo kierunkowe, gdyż ma być popełnione w celu wykorzystania osoby pokrzywdzonej tym czynem. Sprawca musiał zatem przy podejmowaniu wskazanych w definicji czynności sprawczych oraz metod i środków chcieć wykorzystać inną osobę, a nie tylko, przewidując możliwość osiągnięcia korzyści z jej wykorzystania, godzić się z tym. W realiach niniejszej sprawy nie ulega wątpliwości, że oskarżony działał w zamiarze bezpośrednim skoro jego celem było doprowadzenie pokrzywdzonych do ich seksualnego wykorzystania w lokalach na terenie Grecji, Niemiec, Włoch, Japonii i Hiszpanii. Niemniej należy zgodzić się ze skarżącymi, że sąd I instancji w treści uzasadnienia nie przeprowadził rozważań, które wprost określałyby rodzaj zamiaru jaki towarzyszył oskarżonemu przy organizowaniu tej pracy. Sąd odwoławczy uznał jednak, że generalnie z pisemnego uzasadnienia zaskarżonego wyroku (str. 34-38) można wyciągnąć wnioski odnośnie podmiotowej strony przypisanych mu przestępstw, które znajdują zresztą potwierdzenie we własnych ustaleniach dokonanych po analizie zgromadzonego materiału dowodowego. Trafne spostrzeżenia sądu okręgowego co do świadomego wprowadzania w błąd pokrzywdzone odnośnie rodzaju i warunków proponowanej im pracy, a także właściwie ustalony cel w postaci chęci osiągnięcia korzyści majątkowej, dowodzi w sposób jasny, że oskarżony nie mógł dopuścić się handlu kobietami jedynie w zamiarze ewentualnym.

- w sytuacji natomiast, gdy zarzut związany z oceną zeznań J. S. i R. Z. nie został rozbudowany w uzasadnieniu apelacji, trudno

jednoznacznie odczytać intencje apelujących. J. S. co prawda zeznała, że oskarżony miał ją zapewniać, że nigdy nie był w Grecji i nie znał tamtejszych warunków pracy, jednakże dodała, że gdy we Włoszech poprosiła go, aby zabrał ją z klubu, w którym były inne warunki pracy od ustalonych, to w tajemnicy uciekł przed nią i koleżanką. Zdążył wcześniej powiedzieć właścicielowi lokalu, że będzie (tj. J. S.) dobrze pracować, bo była kiedyś w burdelu. Później oskarżony nie odbierał już od niej telefonów. Opisana w zeznaniach pokrzywdzonej sytuacja w sposób oczywisty dowodzi nieprawdziwości składanych przez M. N. zapewnień co do braku u niego wiedzy odnośnie charakteru pracy do której werbował kobiety. Tego samego dowodzą zresztą zeznania J. G., która opisał sytuację w jakiej znalazła się wspólnie z R. Z.. Wymieniona skontaktowała się z oskarżonym i przekazała oskarżonemu ich wspólne pretensje, że wysłał je do "burdelu". Oskarżony w odpowiedzi na te zarzuty zaczął je jedynie zachęcać, aby pomimo tego zostały i aby „trochę pościemniały”.

- o świadomości oskarżonego co do tego do jakiej pracy wysłał kobiety wskazują również zeznania nie tylko J. S., R. Z. i J. G., ale także innych świadków przesłuchanych w toku tego postępowania. M. T., która miała do niego pretensje o płace i rodzaj pracy, wysłała maile, na które on nie odpowiadał. A. W. z koleżankami dzwoniła do niego z zagranicy pretensjami, ale on nie odbierał, a po przyjeździe przekazały mu je w bezpośredniej rozmowie. G. O. w telefonicznej rozmowie zarzucał mu, że wbrew uzgodnieniom wysłał jego żonę do pracy w agencji towarzyskiej,

w której świadczone były usługi seksualne. Z kolei sam oskarżony zadzwonił do S. C. i M. J. z pretensjami, gdy te opuściły miejsce pracy w A., gdzie wbrew ustaleniom świadczyć miały usługi seksualne. Z kolei oczywistym wydaje się być, że M. W. nie mogła pracować w Hiszpanii jako barmanka, do czego namawiał ją oskarżony, skoro nie znała żadnego języka obcego.

- powyższe rozważania przekonują o bezzasadności zarzutu, iż brak znajomości jęz. angielskiego i nie przebywanie w większości tamtych krajów, nie pozwalało zapoznać oskarżonemu z warunkami pracy w zagranicznych klubach nocnych. Poza tym trzeba zauważyć, że brak znajomości języka niemieckiego nie stał na przeszkodzie w nawiązaniu kontaktów z B. B., właścicielem klubu (...) we F., gdzie pracowały wysyłane przez niego kobiety.

- wszystkie pokrzywdzone czynami, za które oskarżony został skazany wyrokiem sądu I instancji, były przez niego wprowadzane w błąd co do charakteru oferowanej pracy oraz warunków wynagrodzenia. S. K., J. S., A. W., M. T., Z. C., J. G., R. Z., K. O., M. J. oraz M. W. składał propozycje pracy w klubach za granicą w charakterze tancerek, hostessy (dziewczyn do towarzystwa) lub barmanek za określonym wynagrodzeniem. Tymczasem po przybyciu na miejsce okazało się, że trafiały do miejsc w których zatrudnione tam kobiety uprawiały seks z klientami i tego samego oczekiwano od nich, a warunki finansowe za pracę w charakterze tancerek, hostess lub barmanek odbiegały od tego co oferował oskarżony. Niewątpliwie zatem oskarżony wywołał u nich fałszywe wyobrażenie co

rzeczywistego rodzaju pracy oraz ich warunków, które miały wpływ na przyjęcie przez nie decyzji odnośnie wyjazd poza granice kraju.

- zarzut dotyczący tego, że S. K. nie rozmawiała o wyjeździe bezpośrednio z oskarżonym nie zasługiwał na uwzględnienie. Wprowadzenie w błąd pokrzywdzonego może być dokonane także za pośrednictwem innych osób, nieświadomych tego, że tworzą u kogoś mylne wyobrażenie o rzeczywistym stanie rzeczy. O możliwości pracy w charakterze tancerki i hostessy dowiedziała się od swojej siostry E., której oskarżony nie przekazał, że będzie ona pracować w lokalu, w którym klienci będą nagabywać ją do aktów seksualnych. Sama E. K. co prawda nie poczuła się oszukana przez oskarżonego, ale wynikało to tylko z tego, że ostatecznie zaakceptowała ten rodzaj pracy.

- nie jest z kolei prawdziwe twierdzenie zawarte w apelacjach, że sąd I instancji pominął dowody z zeznań D. D., A. R., K. S. i E. K.. Lektura pisemnego uzasadnienia wyroku dowodzi czegoś zupełnie odmiennego. Zeznania tych świadków podlegały ocenie przez organ orzekający i legły u podstaw poczynionych przez niego ustaleń. Przyjęto, że ich procesowe wypowiedzi nie miały istotniejszego znaczenia dla rozstrzygnięcia tej sprawy. Wymienione nie były pokrzywdzonymi w tej sprawie, a w związku z tym nie miały istotniejszej wiedzy co do tych czynów przypisanych oskarżonemu. D. D., A. R., K. S. i E. K. zeznały jedynie, że warunki w tych klubach, w jakich pracowały nie odbiegały od tego co proponował im oskarżony. Charakterystyczne były przy tym

zeznania ostatniej z nich, która wprost przyznawała, że „w klubie na terenie A. we Włoszech pozwalałam się klientom dotykać, chodziłam też z nimi na kolacje, a potem do łóżka w hotelu lub ich mieszkaniu. Nie czułam się pokrzywdzona, gdyż wiedziałam z czym w rzeczywistości wiązała się propozycja pracy, którą otrzymała od oskarżonego”. Te okoliczności zostały wzięte pod uwagę przez sąd I instancji o czym świadczy ten fragment pisemnego uzasadnienia - „sąd nie kwestionuje faktu, iż część zatrudnianych kobiet z udziałem pośrednictwa oskarżonego, otrzymywała od niego rzetelne informacje. W przypadku tej świadek też tak mogło być, jak również warunki pracy na miejscu były takie jak ustaliła z oskarżonym. Dla odpowiedzialności oskarżonego w odniesieniu do wskazanych wyżej osób nie ma to jednak znaczenia (str. 254).

- niezrozumiały zarzut, który odnosił się do „tożsamy zachowań W. L., S. K. i M. T.” nie został rozwinięty w uzasadnieniu apelacji. Trudno w tej sytuacji zrozumieć stanowisko apelujących, skoro oskarżony został uniewinniony od działania na szkodę W. L. tylko i wyłącznie z tego powodu, że nie wykazano, aby wprowadził ją w błąd co do charakteru wykonywanej pracy i należnego wynagrodzenia, a co z kolei miało miejsce w przypadku S. K. i M. T..

- odnośnie zarzutu obrazy art. 424 § 1 k.p.k. stwierdzić jedynie należy, że przepis art. 455a k.p.k. stanowi o niemożliwości uchylecia wyroku z powodu niespełniania przez uzasadnienie wymogów określonych w art. 424 k.p.k. W związku z tym przyjmuje się, że jeśli pisemne motywy decyzji

procesowej sądu I instancji, z uwagi na zaistniałe w nim braki i wady, uniemożliwia dokonanie oceny skarżonego rozstrzygnięcia, sąd odwoławczy staje przed koniecznością ich uzupełnienia. Uzasadnienie wyroku sądu I instancji nie decyduje o tym, czy możliwa jest kontrola instancyjna zapadłego orzeczenia. Kontrola taka zawsze jest możliwa, bo sąd odwoławczy ma dostęp do dowodów przeprowadzonych przez sąd I instancji. Kontrola instancyjna nie polega wyłącznie na analizie pisemnych motywów wyroku, ale na analizie czynności procesowych dokonywanych przez sąd i treści przeprowadzonych dowodów w kontekście stawianych orzeczeniu zarzutów. Środek odwoławczy w konsekwencji nie powinien wyłącznie ograniczać się do krytyki sporządzonego uzasadnienia wyroku, ale dla wykazania uchybień w rozstrzygnięciu sądu powinien odwoływać się do zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego i konkretnych czynności sądu w przebiegu rozprawy głównej. (wyrok S.A. w Warszawie z 20.04.2018 r. II AKa 53/18, publ. LEX nr 2502576)

Wniosek

o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od popełnienia wszystkich zarzucanych mu czynów, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Związłe o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

<p>niezasadne zarzuty, a także brak okoliczności podlegających uwzględnieniu z urzędu, nie pozwalały na zmianę lub uchylenie wyroku w kierunku wskazanym w apelacji.</p>		
<p>3.4.</p>	<p>z apelacji obrońców:</p> <ul style="list-style-type: none"> - błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ treść wydanego wyroku, polegający na bezpodstawnym przyjęciu, że M. N.: - dopuścił się zarzucanych mu w pkt II-VI, VIII-IX i XI-XIV aktu oskarżenia przestępstw, podczas gdy prawidłowa i całościowa ocena zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego prowadzi do odmiennego wniosku, - miał świadomość, że pokrzywdzone jadą do pracy w klubach zagranicznych w innym celu, aniżeli przedstawiał im to oskarżony, choć nie wynika to z zebranego w sprawie materiału dowodowego, - był członkiem zorganizowanej grupy przestępczej, podczas gdy brak jest ustaleń sądu wskazujących na przesłanki mogące pozwolić na ustalenie struktury przestępczej, w szczególności jaka była rola M. N., jak była struktura grupy oraz komu i kto w jakim zakresie podlegał, - miał świadomość, iż warunki pracy w zagranicznych klubach nocnych odbiegały od tych, które przedstawiał pokrzywdzonym, choć nie wynika to z zebranego w sprawie materiału dowodowego, - uczynił sobie stałe źródło dochodu z handlu ludźmi, choć nie wynika 	<ul style="list-style-type: none"> # zasadny # częściowo zasadny # niezasadny

	<p>z zebranego w sprawie materiału dowodowego.</p> <p>- wprowadził w błąd pokrzywdzone, działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej.</p>	
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>- z treści obu apelacji wynika, że skarżący, jako podstawowy jej zarzut, uczynili ten dotyczący wadliwej oceny dowodów, która miała wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia. W ocenie skarżących dowolna i niepełna ocena zgromadzonego materiału dowodowego miała bowiem doprowadzić do wadliwych ustaleń odnośnie popełnienia przez oskarżonego przestępstw z art. 253 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 7.09.2010 r. Zatem błąd w zakresie ustaleń miał być następstwem niewłaściwej oceny dowodów przedstawionej w części 3.3 niniejszego uzasadnienia.</p> <p>- tymczasem w orzecznictwie i doktrynie prawa karnego przyjmuje się, że błąd w ustaleniach faktycznych co do zasady może mieć miejsce tylko wówczas, gdy na podstawie prawidłowo przeprowadzonych i prawidłowo ocenionych dowodów sąd wadliwie ustalił fakty, które legły u podstaw skarżonego wyroku.</p> <p>- w zaistniałej sytuacji należało zatem przyjąć, że we wniesionym środku odwoławczym w istocie rzeczy nachodzą na siebie dwie podstawy odwoławcze z art. 438 k.p.k.</p>		

- tego rodzaju konstrukcja zarzutu apelacyjnego jest nieprawidłowa. Zarzut odwoławczy formułuje się zasadniczo do jednego konkretnego uchybienia (jedno uchybienie - jeden zarzut); jeżeli jednak podnoszone zarzuty pozostają ze sobą w związku przyczynowym technika ta powinna być nieco odmienna - zarzut powinien dotyczyć uchybienia o charakterze pierwotnym, natomiast nie stawia się wówczas dodatkowo zarzutu w stosunku do jego następstw, czyli dalszych uchybień (uchybień wtórnych). Uchybienia wtórne, będące następstwem uchybienia pierwotnego, świadczą bowiem o istotności (relewantności) zarzutu pierwotnego, skoro jego zaistnienie powoduje dalsze konsekwencje. Z tego powodu uchybienia wtórne powinny zostać wykorzystane przez skarżącego jako podstawa do wykazania, że zarzucane uchybienie pierwotne mogło mieć wpływ na treść orzeczenia z uwagi na jego następstwa w sferze związanej z prawidłowością wydanego orzeczenia (por. D. Świecki, "Postępowanie odwoławcze w sprawach karnych", Wolters Kluwer, W-wa 2016, wyd. 3, s.132).

- wobec powyższego wystarczające zatem będzie, poprzez odwołanie się do argumentów zaprezentowanych już w tym zakresie w uzasadnieniu niniejszego wyroku (pkt 3.3), stwierdzenie, że na podstawie prawidłowo zgromadzonego, a następnie ocenionego materiału dowodowego, w pełni uprawnionym jest wnioskowanie, że M. N. dopuścił się popełnienia przestępstw przypisanych mu w pkt 1 - 3 zaskarżonego wyroku.

- tak samo za w pełni uprawniony należało uznać wniosek, iż

wprowadzanie w błąd pokrzywdzone miało na celu osiągnięcie korzyści majątkowej, a z opisywanego procederu uczynił sobie stałe źródło dochodu. Sam M. N. przyznał, że od zagranicznych partnerów otrzymywał płatność za konkretną wysłaną za granicę kobietę. Potwierdzały to przesłuchiwane w toku tego postępowania kobiety m.in. W. L., które miały w tym zakresie informacje zasłyszane od właścicieli lokali, a także dowody powołane przez sąd I instancji (przelewy (...), dokumenty pozyskane w ramach zagranicznej pomocy prawnej, analiza korespondencji z komunikatora zabezpieczonej na komputerze). Z kolei mnogość przeprowadzonych transakcji dotyczących pokrzywdzonych w tej i innych sprawach, przysparzała mu regularny permanentny zysk na przestrzeni kilku lat, co pozwalało na przyjęcie, iż uczynił z tego procederu stałe źródło zarobkowania. Z takowym mamy bowiem do czynienia także wtedy, gdy było to jedynie uboczne źródło jego pozyskiwania, a wysokość otrzymywanego dochodu nie jest istotna.

Wniosek

o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od popełnienia wszystkich zarzucanych mu czynów, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji.

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>niezasadny zarzut, a także brak okoliczności podlegających uwzględnieniu z urzędu, nie dawały podstaw do zmiany wyroku w kierunku wskazanym w apelacji oskarżyciela.</p>		
<p>3.5.</p>	<p>z apelacji obrońców:</p> <ul style="list-style-type: none"> - z ostrożności procesowej niezastosowanie wobec oskarżonego art. 60 § 4 k.k. i złagodzenia orzeczonej wobec niego kary pomimo, iż w toku postępowania przygotowawczego ujawnił przed organem ścigania i przedstawił okoliczności nieznanie dotychczas temu organowi, dotyczące przestępstwa zagrożonego karą powyżej 5 lat pozbawienia wolności, a nadto niewspółmierność orzeczonej wobec oskarżonego kary albowiem sąd wymierzył oskarżonemu karę bezwzględną pozbawienia wolności za poszczególne czyny, podczas gdy istniały przesłanki do warunkowego zawieszenia wykonania kary, a w szczególności biorąc pod uwagę długi upływ czasu od popełnionych czynów, obecne ustabilizowanie rodzinne i zawodowe oskarżonego i brak aktywności przestępczej po 2010 r. 	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>- na wstępie należy wyjaśnić, że nieprecyzyjny zarzut obrońców winien dotyczyć niezastosowania instytucji nadzwyczajnego</p>		

złagodzenia kary odnośnie trzech kar jednostkowych wymierzonych w zaskarżonym wyroku w rozmiarze po 3 lata i 2 miesiące za trzy kolejne ciągi przestępstw z art. 253 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 7.09.2010 r. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

- sąd okręgowy, tak samo zresztą jak sąd apelacyjny, nie mógł rozważać możliwości zastosowania art. 60 § 4 k.k. wobec oskarżonego, gdyż nie zostały spełnione wszystkie wymogi formalne pozwalające na zastosowanie instytucji fakultatywnego nadzwyczajnego złagodzenia kary na wskazanej tam podstawie.

- przywołany przepis przewiduje bowiem możliwość zastosowania przez sąd instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary jedynie na wniosek prokuratora, w stosunku do sprawcy przestępstwa, który, niezależnie od wyjaśnień złożonych w swojej sprawie, ujawnił przed organem ścigania i przedstawił istotne okoliczności, nieznane dotychczas temu organowi, przestępstwa zagrożonego karą powyżej 5 lat pozbawienia wolności.

- w przedmiotowej sprawie nie został spełniony pierwszy z tych warunków, gdyż oskarżyciel publiczny nie wystąpił z odpowiednim wnioskiem, co wprost oświadczył na rozprawie odwoławczej.

- niezależnie od powyższego sąd odwoławczy badał z urzędu, czy istnieją inne podstawy do wymierzenia kary poniżej dolnej granicy ustawowego minimum przewidzianego w treści art. 253 § 1 k.k. w brzmieniu do dnia 7.09.2010 r. poprzez zastosowanie jej nadzwyczajnego złagodzenia na ogólnej podstawie z art. 60

<p>§ 2 k.k. Uznał jednak, że z uwagi na występujące w sprawie okoliczności obciążające, w tym zwłaszcza charakter popełnionych przestępstw, ich ilość oraz sposób działania sprawcy, które mają przewagę nad tymi o charakterze łagodzącymi, a przywołanymi w zarzucie, brak było podstaw do zastosowania tego dobrodziejstwa. W konsekwencji utrzymał w mocy kary jednostkowe, które orzeczono w granicach ustawowego minimum przewidzianego za tego typu czyny, jak również karę łączną wymierzoną na zasadzie niemal pełnej absorpcji.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>o zmianę zaskarżonego wyroku w zakresie orzeczonej kary i skorzystanie z dobrodziejstwa art. 60 par. 4 k.k. poprzez warunkowe zawieszenie jej wykonania.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>niezasadny zarzut, a także brak okoliczności podlegających uwzględnieniu z urzędu, nie dawały podstaw do zmiany wyroku w kierunku wskazanym w apelacji obrońcy.</p>		

<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>	
<p>4.1.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>	

<p>5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>	
<p>1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>5.1.1.</p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>
<p>wyrok Sądu Okręgowego w Katowicach z dnia 2.12.2009 r. sygn. akt V K 279/17</p> <p>- w pkt od 1 do 5 w części skazującej oskarżonego za trzy ciągi przestępstw z art. 253 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 7.09.2010 r. oraz wymierzającej karę łączny, a także środek kompensacyjny z art. 46 § 1 k.k.</p> <p>- w pkt 6 i 7 w części uniewinniającej oskarżonego od popełnienia dwóch przestępstw z art. 253 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 7.09.2010 r.</p>	
<p>Zwięźle o powodach utrzymania w mocy</p>	
<p>niezasadne w dużej części zarzuty oskarżyciela publicznego oraz nietrafne w całości zarzuty obrońców oskarżonego, a także brak okoliczności podlegających uwzględnieniu z urzędu, nie dawały podstaw do zmiany lub uchylecia zaskarżonego wyroku w tym zakresie.</p>	
<p>1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>5.2.1.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>
<p>Zwięźle o powodach zmiany</p>	

<p>1.9. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia</p>	

5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylecia		
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylecia		
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylecia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylecia		
<p>- częściowo trafny zarzut prokuratora dot. błędnych ustaleń faktycznych, mających wpływ na treść wydanego orzeczenia, doprowadził do uchylecia zaskarżonego wyroku w punkcie 8 (pkt X aktu oskarżenia), w którym uniewinniono oskarżonego od zarzutu popełnienia przestępstwa z art. 189a §1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. na szkodę M. M. i w tym zakresie sprawę przekazano do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Katowicach.</p> <p>- konieczność wydania orzeczenia o charakterze kasatoryjnym wynika z treści art. 454 § 1 k.p.k. w zw. z art. 437 § 2 k.p.k. Zawarta tam reguła ne peius określa potrzebę uchylecia zaskarżonego wyroku wtedy, gdy ocena realiów sprawy</p>		

<p>dokonana przez sąd odwoławczy prowadzi do wniosku, że zachodzi konieczność rozważania wydania wyroku skazującego, a do takiego rozstrzygnięcia, ze względu na zakaz określony w tym przepisie, sąd odwoławczy nie jest uprawniony.</p> <p>- analiza akt przedmiotowej sprawy wskazuje, że taka właśnie sytuacja może mieć miejsce w przypadku czynu zarzucanego oskarżonemu na szkodę M. M..</p>		
<p>1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania</p>		
<p>rozpoznając sprawę ponownie Sąd Okręgowy w Katowicach, po przeprowadzeniu postępowania dowodowego w niezbędnym zakresie (przesłuchania w charakterze świadka M. M.), dokona należytej pełnej i wnikliwej analizy wszystkich istotnych dla rozstrzygnięcia okoliczności, a zwłaszcza czy zachowanie oskarżonego w rozmowach z pokrzywdzoną zawierało elementy wprowadzenia jej w błąd, które skłoniły ją do przyjęcia oferty pracy we F.. Uwzględni także zarówno powyższe rozważania Sądu Apelacyjnego jak również zarzuty podniesione w rozpatrywanej apelacji prokuratora oraz jej uzasadnieniu.</p>		
<p>1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku</p>		
<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Przytoczyć okoliczności</p>	
<p>6. Koszty Procesu</p>		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
pkt 3	na podstawie art. 636 § 2 k.p.k. w zw. z art. 633 k.p.k., wobec nieuwzględnienia w całości apelacji obrońców, którzy złożyli apelacje dalej idącą niż częściowo uwzględnioną apelację oskarżyciela publicznego, kosztami postępowania odwoławczego, w skład których wchodzi opłata w kwocie 400 zł i wydatki w kwocie 20 zł., obciążono oskarżonego.

7. PODPIS
SSA Piotr Pośpiech (spr.) SSA Marek Charuza SSO del. Rafał Doros

1.11. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Prokurator Krajowy		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	wyrok Sądu Okręgowego w Katowicach z dnia 2.12.2019 r. sygn. akt V K 279/17 w całości.		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		

#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego	

	zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	Zmiana

1.12. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	2		
Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonego adw. M. C..		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	wyrok Sądu Okręgowego w Katowicach z dnia 2.12.2019 r. sygn. akt V K 279/17 w części skazującej oskarżonego za przestępstwa z art. 253 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 7.09.2010 r. (pkt 1 – 5 i 9)		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	

#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność	

	kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# Zmiana

1.13. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	3		
Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonego adw. M. P..		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	wyrok Sądu Okręgowego w Katowicach z dnia 2.12.2019 r. sygn. akt V K 279/17 w części skazującej oskarżonego za przestępstwa z art. 253 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 7.09.2010 r. (pkt 1 – 5 i 9)		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	

#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność	

	kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# Zmiana